

F. M. Dostoievski

El petit heroi

Traducció del rus de Monika Zgustova

Galàxia Gutenberg

F. M. DOSTOIEVSKI

El petit heroi

Pròleg i traducció
Monika Zgustova

Galàxia Gutenberg

Títol original: *Malen'kij geroj*
Traducció del rus: Monika Zgustova

Publicat per
Galaxia Gutenberg, S.L.
Av. Diagonal, 361, 2n 1a
08037 Barcelona
info@galaxiagutenberg.com
www.galaxiagutenberg.com

Primera edició: octubre de 2022

© de la traducció: Monika Zgustova, 2022
© Galaxia Gutenberg, S.L., 2022

Preimpresió: Maria Garcia
Impressió i enquadernació: Romanyà-Valls
Pl. Verdaguer, 1 Capellades-Barcelona
Dipòsit legal: B 12265-2022
ISBN: 978-84-18807-27-5

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot realitzar amb l'autorització dels seus titulars, a banda de les excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Pròleg

Durant vuit mesos Dostoievski va estar tancat a la presó de la Fortalesa Petropavlovskaja. En la cella solitària, en la foscor i el silenci, l'escriptor es trobava completament aïllat del món. Alguns dels seus companys de presó no ho van aguantar: dos van enfollir, dos altres van intentar suïcidar-se. En aquell temps, el juliol del 1849, Dostoievski escriu al seu germà Mikhail: «No em desespero; naturalment, ho trobo tot avorrit i repugnant, però què hi puc fer! I a més, no sempre m'avorreixo. És clar, només la meua imaginació em proporciona idees agradables... No perdo pas el temps: tinc pensades tres narracions i dues novel·les. Ara n'estic escrivint una, però tinc por de treballar massa. Un text, sobretot si està fet

amb entusiasme (i mai no he treballat tant con amore com ara) em deixa sempre exhaurit i m'afecta els nervis». D'aquestes obres, Dostoievski va acabar només El petit heroi; no en sabem res, de les altres.

Més tard, en sortir de la presó, Dostoievski explicava a Vsevolod Soloviov: «Quan vaig arribar a la fortalesa, pensava que allò era la fi, que no ho suportaria més de tres dies, però de cop em vaig calmar. Què hi estava fent? Vaig estar escrivint El petit heroi; llegiu-lo, oi que no hi trobeu res d'amarg, cap patiment? A la garjola tenia somnis tranquils, bons, dolços, i com més temps hi passava millor era tot». Curiosament, en la cella humida i tot esperant la decisió del seu destí, Dostoievski somiava amb coses alegres, tranquil·les, radiant. En la mateixa carta explica aquest fet psicològic: «Hi ha una sorprenent vitalitat en la natura de l'home. Mai no hauria cregut que n'hi pogués haver tanta, però ara ho sé per experiència». És en aquest estat d'ànim que naixia una de les seves obres més joioses, més plenes d'optimisme i serenitat. A diferència de quasi tots els seus escrits que es desenvolupen

en l'atmosfera fantàstica, fantasmagòrica, en el clarobscur de les ciutats, aquesta narració ens porta al camp assolellat, a les festes radiant, als paisatges estiuençs, a la natura que Dostoievski estimava amb passió i la descripció de la qual acostuma a tenir un paper simbòlic. A la presó l'escriptor llegia Shakespeare i l'alegria poètica de la vida renaixentista influïa sobre l'esperit d'El petit heroi. En aquest ambient rialler, joiós, ple de música, de festes interminables, de dones encantadores i joves galants, un noi d'onze anys descobreix el sentiment amorós.

Amb aquesta narració s'acaba la primera etapa de la creació de Dostoievski. Abans de l'exili i de la colònia penitenciària a Sibèria, l'escriptor s'acomia de la seva joventut romàntica amb aquest text d'esperit schillerià, on triomfa tot allò «noble i bell».

M. Z.